

zpravodaj
JH88
11_08_18

Nevznikl problém, který by neměl řešení

Rozhovor s ředitelkou hronovského Kulturního a informačního střediska Markétou Machovou

V letošním ročníku Jiráskova Hronova došlo k řadě změn. Jednou z nich bylo obsazení Jana Julínka pozice programového ředitele festivalu. Jak tuto změnu teď, na konec přehlídky, hodnotíte?

Za sebe mohu říct, že spolupráce byla v pořádku. Nakonec jsme se ve všem s panem Julínkem domluvili. Nemohu říci, že by to byl nějaký zvláštní zvrat. Nemohu říci ani super, ani průšvih, prostě probíhá standardní spolupráce.

A když to srovnáte s předchozím ročníkem?

V něčem je to lepší a v něčem horší. Nebudu specifikovat. Je jasné, že si s panem Julínkem na sebe musíme zvyknout.

Před začátkem festivalu byl opět, především na sociálních sítích, propírán objednávkový systém na vstupenky. Většinou ne příliš pozitivně. Existuje způsob, jak objednat vstupenky hromadně a jednoduše?

Ano. Všem seminaristům byl včas poslán program. Byli upozorněni, jaké mají možnosti při nákupu vstupenek. Jednou z možností bylo to, že si mohli zarezervovat vstupenky, kolegyně je následně kontaktovala a jednou platbou zaplatili převodem na účet všechny najednou.

Chyba byla tedy v tom, že seminaristé nevěděli, jaké mají možnosti?

Spíš to bylo o práci s programem. Používáme jej celý rok. Neříkám, že nemá nějaké nedostatky. Snažíme se je postupně odstraňovat a systém dotahovat a zkvalitňovat.

Je to systém vhodný pro běžnou činnost vašeho kulturního střediska. Zdá se mi, že není úplně nastavený na festivalových provoz.

Takový systém v republice neexistuje. Pokud bychom nějaký takový ideální chtěli, aby fungoval pro specifika festivalu i během roku, museli bychom z rozpočtu festivalu zaplatit cca 600 tisíc korun.

Diskutovanou otázkou bylo letos také nové logo festivalu. Jak se s ním účastníci festivalu sžili?

Nejspíše se s ním sžili dobře. Nemám žádné informace o tom, že by bylo špatné či dobré. Lidé jej berou, přijali jej a sžili se s ním během festivalu.

Jak hodnotíte průběh letošního Jiráskova Hronova?

Myslím, že super. Neřešili jsme žádné velké komplikace. Neobjevily se žádné zásadní krizové okamžiky. Pokud někde praskne voda či žárovka, jde spíše o věci, které

se řeší hned. Nevznikl žádný problém, který by přetrvával do konce a neměl by řešení.

A co se podle vás nejvíce povedlo?

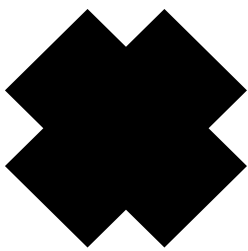
Nalákání lidí. Musím říci, že na náměstí a v parku bylo v průběhu festivalu mnohem více lidí než v předchozích ročnících. S tím souvisí zřejmě i obslužnost. Navýšilo se množství stánků.

Počítá se do příštího ročníku další vylepšení? Bude se něco měnit na základě letošních zkušeností?

Pokusíme se vylepšit již zmíněný vstupenkový program. Slyšela jsem, že by měl vzniknout další hrací prostor, ale to je zatím v oblasti diskuzí. Další zprávy, že by se mělo měnit ještě něco dalšího, nemám.

Honza Švácha

Francouzská poetika je nám hodně blízká

Rozhovor se zakladatelem a principálem souboru Vodvas Jiřím Houzím

Jak vznikla tahle inscenace?

Přišel za mnou režisér Jaroslav Kodeš s prosbou, zda by mohl pod hlavičkou našeho souboru nazkoušet hru Ať žijou Hoštice. Společně jsme si vyžádali, jestli můžeme použít ten počestlý název, a taktéž jsme si vyžádali přímo muziku z filmové série Slunce, seno... S Jaroslavem jsme naladěni na stejnou strunu, věděl jsem, jak to povede a kam chce celou záležitost směřovat, ale neřekl jsem k tomu ani slovo. Je to jeho dílo. Já jsem jen zvukař. Sranda je v tom, že jsem hluchej (smích).

Na výběru textu jste se domlouvali společně jako soubor?

Jaroslav si ten text vybral už dávno. Tehdy jsme byli ještě ve spojení s divadelním spolkem PIKI a měl jsem tam hrát já. Ale museli jsme to nakonec nechat spát. Předtím jsme dělali pohádku O šíleně statečném Ivánkovi. S tou jsme se dostali až do Austrálie. Když člověk ale dlouho dělá nějakou hru, tak začne „slepnout“ – nevidí tam chyby. Jardu jsem proto poprosil, jestli by se na to ještě nekouknul a moc mi pomohl. Tam jsme se poprvé pořádně setkali při práci a na základě téhle zkušenosti mě požádal, jestli by nemohl pod námi režírovat.

Proč děláte právě tuhle hru?

To by mohl říct Tonda. Tondo, pojď sem.

Antonín Mack (herec): Když to řeknu blbě – tak je skoro ze života. Všichni víme, jak to s těmi dotacemi všude je. Tahle hra trefila svým obsahem hřebíček na hlavičku. Myslím, že se nám povedla i docela dobře obsadit. Za sebe musím říct, že mi přijde, že hraju skoro sám sebe. Když opomenou tu tašku – do školy už nechodím (smích).

Jiří Houzím: Tahle hra vám sedí z jednoho prostého důvodu. Nejen že jste se našli v rolích a máte v sobě zase tu správnou jiskru. Vy se hlavně na jevišti vidíte a cítíte. To z vás číší. Jde z vás radost. To je to nejdůležitější. Když se rozblbnete a přestanete hrát

pro poroty, tak je to úžasná záležitost. To je taková psina – najednou jsou na jevišti uvolnění kamarádi, přátelé – to je pak koncert. Dneska představení ovlivnil i fakt, že jsme přijeli po pěti hodinách jízdy, ještě v takovém vedru. Trvalo to ale malinkou chvíličku a najednou to celé začalo znít.

Proč jste se rozhodli hru přesunout do českých realit?

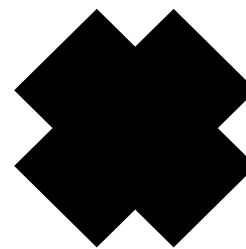
Byl to sice Jardův nápad, ale shodli jsme se s ním, že umělecky je nám francouzská poetika hodně blízká. My od nich přebíráme dost her. Čiší z toho taková lidskost a taková... jak to nazvat...

Jiskra?

Jiskra! Je nám to blízké. Špatně se nám hrají třeba americké hry. Už jenom skutečnost, že pan překladatel použil česká jména, docela dost vypovídá. To nás také navedlo k českému názvu vesnice. I s Troškou (filmový režisér - pozn. redakce) jsme se domlouvali, jestli to Hoštičky třeba neurazí. Hoštice jsou taky díra, co si budem povídat. Řekli jsem si, že si uděláme srandu z té velké „Hoštické“ bubliny. A on byl pro.

Vít Malota

Recenze

Jestli já jsem nezlobil...

Série obskurních zážitků bohužel vrcholí i v samotném závěru letošního Jiráskova Hronova. Štěstí výběru recenzentského mne podruhé v řadě opustilo a já svými hodnotitelskými vidlemi teď prohnat musím inscenaci *Ať žijou Hoštice!* souboru Vodvas, jež vznikla v produkci Volyňské kultury.

S přispěním veřejných peněz se ve Volyni zrodil inscenační brak, který adaptuje v zemi galského kohouta velmi populární komunální frašku, jež koketuje s letnými ozvuky absurdního divadla. Do světa ji už v roce 2006 vypustilo renomované autorské duo komediografů Jean Dell a Gérald Sibleyras.

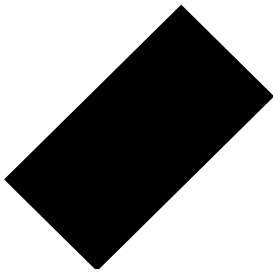
Původní titul *Ať žije Bouchon!*, byl volyňskými divadelníky nepříliš obratně adaptován na místní poměry a pozměněný titul tak poněkud lživě láká na volné pokračování legendární Troškovy série sociálně-kritických studií psychopatismu bujícího na jihočeském venkově na přelomu osmdesátých a devadesátých let. Samozřejmě se dočkáme několika letných narážek na tuto neradostnou kapitolu z dějin domácí kinematografie, opakovaně se vynoří dokonce i ústřední hudební motiv původní filmové trilogie, jenž svou jednoduchostí vyvolává děs s účinností podobně razantní, jako žánrově spřízněné klasiky *Halloween* či *Noční můra v Elm Street*. Ten byl pro účely inscenace dokonce opatřen textem z pera Vladimíra T. Gottwalda. Pozitivní zprávou, jež jistě potěší nejen pana docenta Jiřího Srstku, je v tomto ohledu zjištění, že zmíněná hudba byla použita „s laskavým souhlasem“ Karla Vágnera a Zdeňka Trošky, zde tedy opatrně zvedám palec vzhůru.

Na dlouho naposled.

Nejzávažnějším problémem inscenace režiséra Jaroslava Kubeše je její žánrová nečistota – jinak zkušený divadelní lodivod se tentokrát nemohl rozhodnout, zda bude inscenovat lascivní crazy frašku, křupanskou variantu zákulisní politické satiry, jež může člověku na halucinogenech vzdáleně tematicky připomenout noblesnější příbuzné klasiky *Jistě pane ministře* či *Listopad*, absurdní drama, nebo povrchní konverzační komedii. V důsledku toho je poetika inscenace značně rozkolísaná, tempo úmorné a vedení dramatických situací vágní, neblaze repetitivní a ve finále otřesně nudící nejen mně, ale zcela zjevně i zbytek Sokolovny. Tak velký exodus jsem na Hronově naposledy zažil před lety, v případě *Vánoc u Ivanovových*.

Režijní schizofrenie s sebou do neblahých hlubin inscenačního failu stahuje i zjevně zkušené herecké kvarteto, které se jinak snaží, seč může, i poměrně povedené scénografické řešení Petra Kolínského, jež akcentuje europalety jako základní stavební prvek. Totální úpadek projektu, jehož doporučení lze pochopit snad jen jako kanadský žertík volyňské poroty, je pak řada uměle naroubovaných rádoby vtipných podpásových ran, z nichž nejotřesnější je naprosto zbytné naznačení homosexuálně-incestní vztahové linie, které v inscenaci působí podobně ústrojně jako *Darth Vader* na návštěvě u *Karafiátových Broučků*.

Petr KlariN Klár

Komedie jsou na jedno brdo, ale krásně vymyšlené

Rozhovor s režisérem inscenace Peklo v hotelu Westminster Petrem Říhou

Stala se někomu z vašich známých podobná patálie?
Myslíte to zahejbání v hotelu? Já myslím, že ne. A asi by to ani neřekl, kdyby ano (smích).

Čím tyto texty lidi stále poutají? Princip takových komedií je přeci často stále stejný.

Jsou tam hlavně úžasně vymyšlené zápletky. Cooney (autor textu – pozn. redakce) to skvěle vymyslel. A je o něm známo, že koncepce her několikrát mění, dokud nejsou dokonalé. Pak teprve je pouští mezi lidi. Já osobně to mám moc rád. Hrajeme Feydeaua, Cooneyho, a i když je to skoro furt na jedno brdo, tak ty zápletky mám rád. V podstatě nikdy k ničemu nedojde. Vždycky „to“ někdo zkazí, nebo se to něčím zkazí. Je to krásně vymyšlené.

Jak probíhal výběr textu?

Jsem to já, kdo dělá výběr. Dramaturga si nemůžeme dovolit. Vybírám komedie většinou ze synopse Dilie, podle toho, kolik tam je postav. Abychom měli dostatečné obsazení. Občas se podívám na Youtube a najdu nějaké krátké záznamy. Italové i Francouzi mají moc hezké komedie.

Znamená to tedy, že se váš soubor soustředí na komedie?

Ano, skoro jen na komedie.

Nikdy jste nevyzkoušeli jiný žánr?

Jsmo mladý soubor, letos máme desáté výročí. A během těch deseti let jsme dělali například Tři mušketýry. Nemáme možnost hrát v sálech. V Dobřichovicích je jen zámecké nádvoří – takže hrajeme hlavně v létě. Děláme tam větší projekty. Třeba Zvonokosy. V mušketýrech hrálo na čtyřicet lidí.

Znamená to tedy, že publikum v Dobřichovicích je na váš repertoár zvyklé, a ví, co očekávat.

Ano. Ví to velmi dobře. Máme prakticky stále vyprodáno. Pořádáme taky Dobřichovické divadelní slavnosti, kde uvedeme nějakou premiéru, ale zveme si tam i jiné soubory. Loni tam byl například soubor Ad Hoc. Během slavností hrajeme jednu hru třeba osmkrát a pokaždé je účast hojná. Je to krásné. A stejně tak je skvělé, že jsem se dostali sem.

Je to vaše první účast na Hronově?

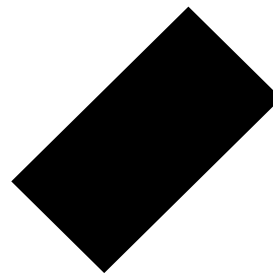
Je to tak. Je hodně těžké se sem dostat – zvlášť s komediemi.

Vy jste byl u založení souboru. Kde se zrodil ten nápad?

Hrál jsem dlouhá léta v Lesním divadle v Řevnicích. Začínal jsem jako herec ve 14 letech. Tak to šlo nějaký ten čas, ale ne vždy se mi líbil repertoár a ne vždycky byli všichni obsazováni... Začal jsem tam i režírovat. A shodou okolností byla tenkrát v Dobřichovicích taková skupina, která hrála přátelům na oslavách narozenin. Spojil jsem se s nimi a řekli jsme si, že uděláme soubor přímo v Dobřichovicích. To bylo v roce 2008.

Vít Malota

Recenze

Ačkoli se diváci baví, inscenace zůstává těsně před cílem

Peklo v Hotelu Westminster neboli Dva do jedné jsem viděl potřetí. Rakovník, Volyně a nyní Hronov. A vlastně nemám, co jiného bych napsal, než jsem psal minule. Je to konverzační, situační, dveřová komedie, která jednoznačně stojí a padá s hereckými schopnostmi a výkony Jiřího Šafránka v roli Richarda Willeyho a Jana Seidla, který ztvárnil postavu George Pigdena.

Znovu bych Dobřichovické divadelní společnosti a režisérovi doporučil, aby v zájmu zrychlení první části inscenace, a především úvodní expozice škrtl několik zbytečných postav, které nikam neposunují děj a pro příběh a zápletku jako takovou nemají pražádný význam. Dvě dámy jen sedí u stolku a pak odejdou, úkoly recepční by v klidu zvládl ředitel hotelu a smích pokojské si s radostí odpustím. Na druhou stranu chápu, že v amatérském divadle je často úkolem, který si na sebe soubory naloží, i to, aby si zahráli všichni členové, nebo alespoň co nejvíc členů souboru.

Sobotní první uvedení, které reflektují, nabídlo vlastně přijatelnou a často skvělou zábavu a vtip, umocněný divácky vděčnými chybami, zapomenutím textu a nedorazy. Divadlo je živý organismus a chyby do něj patří, jak jsme ostatně četli v jednom z úvodníků zpravodaje. I já se při kreaci přesunu aktovky z pokoje do pokoje zasmál, ale pak mě napadlo, co všechno je asi v inscenaci nechtěným vykojením, co režijním nedotažením a co nedisciplinovaností protagonistů.

Chyba se zapomenutou rekvizitou se dá s přehledem

odpustit a je vlastně milým rozptýlením a zlidštěním žánru, který jinak nutně staví na až strojové přesnosti a načasování. Ale bohužel Peklo potřebuje, aby situace byla situací a měla tečku, aby jakýkoliv pohyb na jevišti byl přesně provedený, v pravý čas a aby rychlost, se kterou se vše odehrává, byla přesně tak akorát. Když pointy nemají konec, nebo je konec zahozen, úpí temporytmus i divák a vše se stává dlouhým ani ne v reálném čase, ale v čase pocitovém. Obzvláště první polovina představení těmito „zdržovačkami“ trpěla, některé inscenaci dokonce ubližovaly.

Ne nadarmo považuje Ray Cooney Peklo za nejsložitější hru, kterou napsal. O to víc musí inscenátoři pohlídat samotný základ situační a dveřové komedie. Dveře se musí otvírat v jednom jediném možném okamžiku, ani o vteřinu dříve, ani později. Pokud se to podaří, vše odsýpá a divák se baví, pokud se to nepovede, vše se zpomalí a vtip zůstane třeba jen slovní. Vše ostatní mezi tím, vše v pevném rámci je pak možné a třeba textové zaškobrtnutí nebo chyba v práci s rekvizitou nemusí vadit.

Pokaždé, když jsem dobřichovické Peklo viděl, byl jsem potěšen scénografií. Pevné kulisy, výrazná iluzivní scéna společně se svícením vytvoří luxusní hotel takřka dokonale.

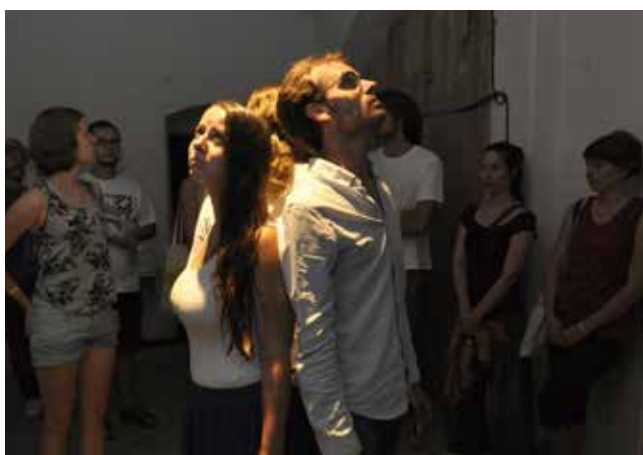
Znovu musím pochválit odvalu, pustit se do nejednoduchého žánru, využít výborný herecký talent a jakž takž ctít žánrová pravidla. Ale nepřestane mě mrzet, že tak vybavený soubor neudělá ten krok, který vtipné a milé povýší na dokonalé a báječné. Jsem totiž přesvědčen, že dobřichovičtí na to mají.

Martin Rumler

-7-

U k á z k y z e s e m i n á ř ů

Hitler je gentleman

(nalezeno ve zpěvníku „Přítomnost“ vlevo dole)

Jednou jsem si všimla chlapce
Dík kníru a krásné patce
Vypadal nesmělý, ale měl style
Pak na mě mrknul a mávnul „hail“
Šli jsme na večeři a vína číše
Takhle se buduje lásky třetí říše
Dnes večer po sprše nastane splynutí
A jestli ne, no tak ho přinutím

R:

/:Hitler Hitler je gentleman :/

/: Frajer vůdce Idol svůdce :/

Po ránu měla jsem trošku obavy
K snídani přinesl mi půlku šumavy
Nad mapou Evropy snídáme loupáky“
Dolfi si podrobil Polsko a Slováky

R: 2x

Redakce Jiráskova Hronova 2018 se loučí

Redakce 88. Jiráskova Hronova 2018:

Redakce: Jana Soprová, Jan Švácha, Vít Malota, Martin Rumler, Petr „Klarin“ Klár (recenze), Ivo Kristián Kubák (recenze), Ivo Mičkal (foto), Martin Kuncl (grafika a zlom), David Slížek (šéfredaktor)

Neprošlo jazykovou korekturou.

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.eu>

E-mail redakce: jhzpravodaj@gmail.com